

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 58/2024-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], zastúpenej IURISTICO s. r. o., Cimborkova 13, Košice, proti postupu Okresného súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 8Up/251/2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľky

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu elektronickou formou 19. decembra 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8Up/251/2023. Súčasne navrhuje, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prieťahov, priznal jej primerané finančné zadosťučinenie v sume 1 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že okresný súd na základe návrhu sťažovateľky zo 7. februára 2023 vydal 14. marca 2023 platobný rozkaz a po podaní odporu zo strany žalovanej (doručený 30. marca 2023, pozn.) zostal nečinný, a to až do 6. októbra 2023, keď Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky (ďalej len „finančné riaditeľstvo“) požiadal o poskytnutie súčinnosti, čo sťažovateľka pre nesplnenie zákonných predpokladov rozporuje, keďže v návrhu na vydanie platobného rozkazu výslovne uviedla, že neuvádza skutočnosť, či faktúru k vymáhanej pohľadávke uviedla v kontrolnom výkaze k dani z pridanej hodnoty [§ 12 ods. 4 v spojení s § 11 ods. 4 a § 3 ods. 4 zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínamom konaní a o doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o upomínamom konaní“)]. Podľa sťažovateľky okresný súd zaslanú odpoveď z finančného riaditeľstva v elektronickom súdnom spise nezaevidoval, a to aj napriek jej žiadosti z 27. novembra 2023, a preto sa k týmto skutočnostiam nemohla ani vyjadriť. Na základe výzvy okresného súdu navrhla 30. novembra 2023 pokračovanie

v konaní na príslušnom súde, avšak okresný súd v lehote piatich pracovných dní [§ 10 ods. 2 a ods. 3 zákona o upomínacom konaní (vzhľadom na procesný postup správne zjavne § 14 označeného zákona, pozn.)] súdny spis príslušnému súdu na ďalšie konanie nepostúpil a neurobil tak ani ku dňu podania ústavnej sťažnosti. Na podklade uvedeného a s akcentom na obchodnoprávne zmeny u žalovanej, od ktorých prezumuje sťaženie vymoženía svojej pohľadávky, odôvodnila zásah do svojich namietaných práv, ako aj nároky uplatnené v petite ústavnej sťažnosti.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

3. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

4. Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikaturu Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 186/2010, I. ÚS 7/2023) a namietané porušenie označených práv sťažovateľky možno posudzovať spoločne.

5. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou (napr. I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 453/2011). K iným dôvodom zakladajúcim záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, čiže ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08, IV. ÚS 517/2020).

6. Predmetné je aj prípad sťažovateľky, keď celková dĺžka napadnutého konania od podania návrhu na vydanie platobného rozkazu (7. februára 2023, pozn.) ku dňu podania ústavnej sťažnosti (19. december 2023, pozn.) predstavuje menej ako jedenásť mesiacov. Na účel poskytnutia náležitej ústavnoprávnej ochrany ústavný súd vlastnou činnosťou zistil, že súhlas sťažovateľky na pokračovanie v konaní (správne zjavne návrh na pokračovanie v konaní na príslušnom súde – § 14 ods. 3 zákona o upomínacom konaní, pozn.) bol okresnému súdu doručený 1. decembra 2023, súdny spis sa nachádza u vyššej súdnej úradníčky s poznámkou na expedovanie, avšak príslušnému súdu ešte nebol na ďalšie prejednanie veci postúpený. Napriek tomu, že postup okresného súdu v napadnutom konaní nie je s ohľadom na kautely procesnej hospodárnosti možné považovať za postup optimálny, posudzované obdobie nedosahuje ústavnoprávnu intenzitu znamenajúcu

porušenie práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (čl. 48 ods. 2 ústavy) ani práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote (čl. 6 ods. 1 dohovoru).

7. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (III. ÚS 199/02, I. ÚS 38/04, IV. ÚS 221/05, I. ÚS 375/08). V tejto nadväznosti ústavný súd poukazuje aj na rozhodovacia prax a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v obdobných veciach, podľa ktorej v civilných veciach dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dvoch až troch rokov v závislosti od povahy veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. rozsudky ESĽP vo veciach Humen proti Poľsku z 15. 10. 1999, sťažnosť č. 26614/95, body 58 a 69, Calvelli a Ciglio proti Taliansku zo 17. 1. 2002, sťažnosť č. 32967/96, body 64, 65 a 66, a tiež judikatúra ústavného súdu III. ÚS 340/2013, III. ÚS 566/2014, IV. ÚS 201/2018, I. ÚS 115/2019, II. ÚS 234/2019, I. ÚS 486/2022).

8. V konklúzii uvedeného ústavný súd uzatvára, že nečinnosť okresného súdu v napadnutom konaní nedosahuje ústavne relevantnú intenzitu, na základe ktorej by po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie bolo možné vysloviť porušenie sťažovateľkou namietaných práv. Ústavnú sťažnosť sťažovateľky preto pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

9. Z dôvodu odmietnutia ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia označených práv.

10. Nad rámec uvedeného ústavný súd rezultuje, že osvedčovací doložka zaručenej konverzie z listinnej podoby plnomocenstva na zastupovanie pred ústavným súdom do jeho elektronickej podoby neobsahuje náležitosti ustanovené zákonom č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente) v znení neskorších predpisov a vyhláškou Ministerstva investícií, regionálneho rozvoja a informatizácie Slovenskej republiky č. 70/2021 Z. z. o zaručenej konverzii v znení neskorších predpisov, a to v časti bezpečnostných prvkov pôvodného dokumentu, keďže z vizuálnej podoby predloženého plnomocenstva sú zrejmé viaceré bezpečnostné prvky, ako napríklad aj odtlačok pečiatky a podpis právneho zástupcu prijímajúceho udelené plnomocenstvo. S prihliadnutím na výsledok konania už z dôvodu procesnej ekonomie nepristúpil k odstraňovaniu predmetného nedostatku, keďže ani jeho prípadné odstránenie by už nemohlo viesť k inému rozhodnutiu o tejto ústavnej sťažnosti, než je uvedené vo výroku tohto uznesenia. Zároveň právneho zástupcu sťažovateľky upozorňuje na zmenu právnej úpravy, keď 15. novembra 2018 nadobudol v časti a následne od 1. marca 2019 aj v plnom rozsahu účinnosť zákon o ústavnom súde, ktorý nahradil dovtedy platný a účinný zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, na ktorý však právny zástupca sťažovateľky stále v podanej ústavnej sťažnosti odkazuje.

11. V závere ústavný súd poznamenáva, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej [§ 55 písm. a) zákona o ústavnom súde], a preto nie je vylúčené, aby v prípade pretrvávajúcej

nečinnosti okresného súdu v napadnutom konaní podala sťažovateľka svoju ústavnú sťažnosť opakovane.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. januára 2024

Miloš Maďar
predseda senátu